

Quan al cel hi ha bassetes

Quan el DNI tenia una entrada per a la professió Joan Brossa es va declarar poeta, el funcionari va entendre paleta i el va renyar: “¿Paleta? Pondremos albañil”. Hi ha noms d’ofici que són usats de manera innoble per menystenir el personal. Pallasso, per exemple. O peixatera, o camioner. Alguns generen frases fetes: fumar com un carreter, tenir idees de bomber, menjar peus de ministre... D’altres són més conjunturals (banquer, tertulià). El gran Joaquim Ventalló, traductor de *Tintín* al català, va incloure un insòlit “arquitecte” en el reguitzell d’insults que encolomà al capità Haddock. Ves a saber què hi tenia, amb els arquitectes, o si era un acudit privat. Aquesta setmana, arran de la crisi de Govern saldada amb un canvi sobtat de conseller de Cultura, alguns destacats periodistes locals han transferit tot el seu menyspreu al mot *sardanista*. La seva és una actitud superba, etnicista i lexicalitzada (vegeu Llovet) que mereixeria la participació obligada en un concurs de sardanes revesses, concebudes com un repte enigmàtic que oculta el tiratge. L’objectiu dels dansaires que hi participen és saber quants com-

passos formen els curts i quants els llargs, i fer-ne els càlculs sense deixar de ballar. Un enigma de complexitat notable.

A banda del conseller Lluís Puig, que ha provocat aquestes reaccions, hi ha uns quants creadors contemporanis que entomarien amb un somriure la presumpta invectiva dels menyspreadors. Jordi Lara, per exemple. Lara és un dels escriptors més interessants que ha donat la

Diversos creadors contemporanis entomarien amb un somriure la teòrica invectiva de ‘sardanista’

literatura catalana en aquests últims anys i un home vinculat a la sardana, fins al punt que ha dirigit programes com *Sardana* o *Nydia* a TV3. A banda, és un narrador molt poderós, que acaba d’enllocar-nos amb el seu últim llibre: *Mística conilla* (Edicions 1984), premi de la Crítica Serra d’Or 2016. Va fer un salt el 2008 amb *Una màquina d’espavilar ocells de nit* (Edicions 1984), un recull de narracions centrades en el món de la sardana. En recordo especialment una que descrivia

l’accidentat itinerari d’una cobla, digna de ser portada al cinema per Ken Loach. En una altra, el narrador investigava sobre la figura de Pep Ventura, conegut com el gran reformador de la cobla, un músic nascut a Alcalá la Real (Jaén). Arnau Tordera, líder del grup osonenc Obeses, canta sardanes vestit de cuir i va musicar una representació escènica del llibre de Lara. El talentós Tordera és un músic jove, però només cal anar a la

generació immediatament anterior per trobar-hi Roger Mas, autor d’un memorable disc amb la Cobla Sant Jordi Ciutat de Barcelona. Al cotxe, que ja és el meu únic auditori

amb lector de cedés, el disc de Mas competeix amb el que la mateixa cobla va enregistrar en directe al Kursaal manresa amb el Niño Josele, un altre que es podria sentir honorat amb l’apel·latiu de sardanista. I encara, si ens enfilem a una generació anterior, emergeix la proposta de Santi Arisa: *Sardanova*. El taló d’Aquil·les d’alguns cosmopolites de saló és la cultura dita popular. Aquella que sap, abans de mirar les isòbares, que “quan al cel hi ha bassetes, a la terra pastetes”.